

Gölge: Bir Mesel

Evet! Gölgeler vadisinde yürüsem de: –
-DAVUTUNMEZMURU (XXIII).

Bunu okuyan sizler hâlâ yaşayanların arasındasınız, ama yazan ben uzun süre önce gölgeler diyarına gittim. Çünkü gerçekten tuhaf şeyler olacak, gizemler açığa vurulacak ve pek çok yüzyıl geçecek, bu anıtlar insanlar tarafından görülmeden önce. Ve görülünce de bazıları inanacak, bazıları şüphe edecek, ama birkaç kişi buraya demirden bir iğneyle kazılan yazılarda düşünmeye değer epey şey bulacak.

Korkunç bir yıl geçmişti, yeryüzünde ismi olmayan, dehşetten daha yoğun duyguların yaşandığı bir yıl. Pek çok olağanüstü olay ve işaret gerçekleşmişti; Veba'nın kara kanatları uzaklara, denizin ve karanım üstüne yayılmıştı. Yine de yıldızlardan anlayanlar gökyüzünde uğursuz bir açı bulunduğunu biliyordu; ve ben, Yunan Oinos, ve diğer bazıları, Koç'un gelişiyle birlikte Jüpiter gezegeninin korkunç Satürn'un kızıl halkasıyla birleştiği o yedi yüz doksan dördüncü senenin değişikliklerini açıkça görebiliyorduk. Gökyüzünün tuhaf ruhu, büyük bir yanlış içinde değilsem, kendini yalnızca dünyanın fiziksel küresinde değil, insanlığın ruhlarında, hayal güçlerinde ve derin düşüncelerinde belli ediyordu.

Ptolemis adlı donuk bir şehirdeki malikanenin duvarları arasında, kırmızı Chian şarabıyla dolu fiçilerin yanında yedi kişi oturmuşuk. Odamızın yüksek, pirinç bir kapıdan başka girişi yoktu: Zanaatçı Corinnoş tarafından yapılmış nadide bir parça olan kapı içeriden sürgülenmişti. Kasvetli odadaki siyah perdeler de aynı şekilde ayı, parlak yıldızları ve boş sokakları bizden gizliyordu - ama Kötülük'ün işaretleri ve anıları o kadar kolay dışarıda bırakılmıyordu. Çevremizde hakkında belirgin sözler söyleyemeyeceğim şeyler vardı - cismani

Tarama ve Düzenleme: AYHAN
matrixx2030@hotmail.com

ve ruhani şeyler - havada bir ağırlık - bir boğuculuk - kaygı - hepsinden de öte, sinirli insanların duyuları son derece keskin ve canlı, zihinsel güçleriye uyusukken yaşadığı o korkunç varoluş hali. Üstümüzde ölü bir ağırlık çökmüştü. Uzunlarımızın - mobilyaların - içtiğimiz kadehlerin üstüne çökmüştü. Her şey kasvetli ve sıkıntı vericiydi - alemimizi aydınlatan yedi demir lambanın alevleri dışında her şey. Uzun, ince ışık çizgilerinin üstünde dimdik durarak, soluk ve hareketsiz bir şekilde yanıyorlardı; ve aydınlıkların etrafında oturduğumuz abanoz masanın üstünde teşkil ettiği aynda her birimiz kendi solgun benzimizi ve arkadaşlarımızın aşağı çevrilmiş gözlerindeki huzursuz parıltıyı görüyorduk. Yine de kendi usulümüzde gülüyor, eğleniyorduk - yani istedik bir tarzda; Anacreon'un şarkılarını söylüyorduk - delice şarkıları; durmadan içiyorduk - mor şarap bize kani anımsattığı halde. Çünkü odamızda bir kiracı daha vardı; genç Zoilus. Ölüydü ve kefene sarılı halde boylu boyunca uzanmıştı; - sahnenin hem iyi hem de kötü ruhuymdu. Ne yazık! Neşemizi paylaşmıyordu, vebayla çarpılmış çehresinde ve ölümün hastalığının ateşinin yalnızca yarısını söndürebildiği gözlerinde, eğlencemize ölümlerin ölmek üzere olanların eğlencesine karşı talihisizce yönelebileceği bir ilginin barınması dışında. Ama ben, Oinos, ölünün gözlerini üstümden hissetsem de, kendimi ifadelerindeki acılığı algılamamaya zorlayarak abanoz aynanın derinliklerine bakmayı, Teios'un oğlunun şarkılarını yüksek ve gür bir sesle söylemeyi sürdürdüm. Ama şarkıların gitgide tükendi ve odanın siyah perdeleri arasındaki yankıları zayıflayıp anlaşılmaz oldu, yok oldu. Ve birden! şarkının seslerinin kaybolduğu o siyah perdelerin arasından kara ve şekilsiz bir gölge çıktı - ayın gökyüzünde alçaktayken bir insan figüründen oluşturabileceği bir gölge: Ama bu ne bir insanın, ne Tanrı'nın, ne de bildik bir şeyin gölgesi idi. Ve odanın perdeleri arasında bir süre titreştikten sonra, en sonunda piriç kapıyı tamamen kapladı. Gölge belirsiz, şekilsiz ve bulanıktı. Ne bir insana, ne de Tanrı'ya aitti -ne Yunan Tanrısı'na, ne Chaldaee Tanrısı'na, ne de herhangi bir Mısır Tanrısı'na. Ve gölge piriç kapının üstünde ve kapının şaçağığın altında durdu ve kımlıdamadı, bir söz söylemedi, orada durdu ve öylece kaldı. Ve üstünde durduğu kapı, yanlış hatırlıyorsam kefene sarılı genç Zoilus'un ayaklarının ucunda yükseliyordu. Ama biz, orada toplanmış olan yedi kişi, gölgenin perdelerin arasından çıktığını görünce, ona doğrudan bakmaya cesaret edemedik ve gözlerimizi indirip abanoz aynanın derinliklerine bakmayı sürdürdük. Ve en sonunda ben, Oinos, usulca ona nereden geldiğini ve ismini sordum. Ve

gölge yanıtladı: "Ben GÖLGE'yim ve Ptolemis'in katakombaının yakınından, iğrenç Charon kanalının sınırdaki o loş Helusion vadilerinden geldim." Ve o zaman yedimiz de ayağa fırladık ve titreyerek, dehşet içinde donakaldık: Çünkü gölgenin sesinin tonları tek değil, birçok varlığa aitti ve her hecede perde değiştiren kulaklarımızı binlerce ölü arkadaşımızın çok iyi anımsadığımız, tanıdık şiveleriyle ulaşıyordu.